

Sygnatura akt XVIII C 1021/17

(...), dnia 4 lipca 2017 r.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kucharska

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Ignaczak

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko A. M.

- o zapłatę 5 967,27 zł

1. zasądza od A. M. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 4.936,81zł (cztery tysiące dziewięćset trzydzieści sześć złotych osiemdziesiąt jeden groszy) z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych od kwoty 4.646,63zł (cztery tysiące sześćset czterdzieści sześć złotych) za okres od dnia 8 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.213,61zł (dwa tysiące dwieście trzynaście złotych sześćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

XVIII C 1021/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 sierpnia 2016 r. powód K. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. M. kwoty 5967,27 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona kwota wynika z umowy pożyczki gotówkowej zawartej przez pozwaną w dniu 9 września 2017 roku ze spółką (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółką jawną we W. a powód jest nabywcą wierzytelności, względem pozwanej. Powód podniósł, iż na dzień sporządzenia pozwu zobowiązanie pozwanego wynosi 5.967,27zł, na co składa się kwota 4.646,63zł z tytułu kapitału pożyczki, kwota 214,68 zł z tytułu odsetek naliczonych od kapitału, 15,50zł z tytułu odsetek za opóźnienie, kwota 60zł dochodzona w związku z poniesionymi przez powoda kosztami windykacyjnymi oraz kwota 1030,46 zł z tytułu opłaty operacyjnej.

(pozew k. 9-11 w zw. z k. 2.-4)

Pozwana nie stawiła się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie. Sąd uwzględnił powództwo w części, wydając wyrok zaoczny.

/wyrok k. 44/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

A. M. zawarła w dniu 9 września 2015 roku za pośrednictwem serwisu internetowego umowę pożyczki kwoty z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółką jawną we W.. Całkowita kwota do zapłaty w wysokości 12.058zł uwzględniała całkowitą kwotę pożyczki w wysokości 5.000zł, odsetki w wysokości 808,77zł naliczone przy uwzględnieniu oprocentowania na poziomie 10% w stosunku rocznym oraz opłatę operacyjną w kwocie 6.250zł. Spłata miała nastąpić w 36 ratach miesięcznych po 334,95zł. Zgodnie z § 6 ust. 1 umowy wpłaty zaliczane miały być w pierwszej kolejności na koszty monitów,, odsetki karne, opłatę operacyjną, odsetki umowne, należność główną. W umowie ustalono, że opłata za każdy monit przesyłany w związku z nieterminową spłatą pożyczki wynosić będzie 16,80 zł.

/umowa k. 16-18/

Pozwana wywiązała się z przyjętego zobowiązania w części, uiszczając kwotę 1004,95zł. / bezsporne/

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Na wstępie należy powołać wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r. w sprawie III CRN 30/72, w którym SN stwierdził, iż sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Oceniając żądanie powoda w świetle przepisów prawa materialnego należy zauważyć co następuje.

Strony zawarły umowę pożyczki uregulowaną w art. 720 k.c. i nn.

Zawarta umowa stanowi tzw. umowę konsumencką. Powódka zawarła umowę z pozwaną w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.) natomiast pozwana jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

Z tych względów do zawartej przez strony umowy mają zastosowanie przepisy dotyczące „niedozwolonych postanowień umownych” (art. 385¹ – 385⁴ k.c.). Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy niezgodnione indywidualnie z konsumentem nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Wymienione w treści art. 385³ k.c. niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ k.c.

Sąd podziela jedno z głównych założeń dyrektywy 93/13, zobowiązujące państwa członkowskie do wprowadzenia do porządku prawnego rozwiązań mających na celu wyeliminowanie z obrotu nieuczciwych klauzul. Temu służy kontrola abstrakcyjna wzorca (kontrola in abstracto), która wymaga oceny i ewentualnego zakazu stosowania niedozwolonych klauzul w oderwaniu od konkretnej umowy. Nadto, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2004r. uznał, iż w rozumieniu art. 385¹§1 k.c., obowiązek uiszczenia przez posiadacza rachunku bankowego prowizji i opłat związanych z prowadzeniem rachunku bankowego nie stanowią „głównych świadczeń stron”. Oznacza to, iż postanowienia umowne określające przesłanki i wysokość takich świadczeń mogą podlegać kontroli sądu na podstawie art. 385(1) §1 k.c., a tym samym mogą zostać uznane za niedozwolone i wyeliminowane z obrotu prawnego. („Problem opłat i prowizji za usługi bankowe w aspekcie niedozwolonych klauzul umownych”, M. W., (...) e – Biuletyn (...))

W ocenie Sądu postanowienie umowne dotyczące opłaty operacyjnej, którą powód zastrzegł w wysokości 6.250zł przy kwocie pożyczki 5.000zł, jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Opłata ta

stanowi przeszło 100 % pożyczonej kwoty, co czyni ją rażąco wygórowaną i nie mającą żadnego odzwierciedlenia w ponoszonych kosztach, których powód zresztą nie potrafił uzasadnić. Nie można bowiem na podstawie treści umowy ustalić, co w istocie wchodzi w skład opłaty operacyjnej i z tytułu jakich kosztów powód ustalił ją na wspomnianej wysokości. W konsekwencji należy przyjąć, iż jest to klauzula abuzywna, która zmierza w istocie do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych - art. 359 § 2¹ k.c.

Tym samym umowa w tym zakresie jest nieważna, jako sprzeczna z ustawą i jednocześnie zmierzająca – co do pobierania sum większych aniżeli odsetki maksymalne – do obejścia ustawy (art. 58 § 1 i 3 k.c.).

Biorąc pod uwagę powyższe powód nie jest uprawniony do dochodzenia wskazanej opłaty, również w zakresie kwoty wskazanej w pozwie.

Mając to na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu w zakresie kwoty 1030,46zł.

O dalszych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Ponieważ pozwana mimo prawidłowego powiadomienia o terminie rozprawy nie stawiła się, nie usprawiedliwiła swej nieobecności ani nie zajęła stanowiska w sprawie, Sąd wydał wyrok zaoczny stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. przyjmując, że powód wygrał sprawę w 83 %, a na poniesione przez powoda koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 250zł oraz 2.417zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.